

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Vastustaja: Bundesrepublik Deutschland

Resolutsioon

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiivi 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ, (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2009. aasta direktiiviga 2009/29/EÜ) artikli 3 punkti u tuleb tõlgendada nii, et sellist kütist, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis seoses direktiivi I lisas nimetatud tegevusega „kütuste põletamine kütistes, mille summaarne nimisoojusvõimsus on üle 20 [megavati (MW)]“ toodab elektrienergiat peamiselt oma tarbeks, tuleb pidada „elektritootjaks“ selle sätte tähenduses, kui esiteks valmistatakse kütises samal ajal toodet, mille tootmine ei kuulu selles lisas loetletud tegevusalade hulka, ja teiseks suunatakse pidevalt osa toodetud elektrienergiast, olgugi väike osa, tasu eest avalikku elektrivõrku, millega kütis peab olema tehnilistel põhjustel pidevalt ühendatud.
2. Komisjoni 27. aprilli 2011. aasta otsuse 2011/278/EL, millega määratakse kindlaks kogu liitu hõlmavad üleminekueeskirjad direktiivi 2003/87 artikli 10a kohaste tasuta saastekvootide ühtlustatud eraldamiseks artikli 3 punkti c tuleb tõlgendada nii, et kuivõrd sellist kütist, nagu on kõne all põhikohtuasjas, tuleb pidada „elektritootjaks“ direktiivi 2003/87 artikli 3 punkti u tähenduses, siis ei ole sellel kütisel õigust saada tasuta saastekvoote direktiivi I lisas nimetatud tegevusega „kütuste põletamine kütistes, mille summaarne nimisoojusvõimsus on üle 20 MW“ seoses toodetud soojusenergia eest, kui soojusenergiat kasutatakse muu tegevuse jaoks kui elektritootmine, sest selline kütis ei vasta direktiivi artikli 10a lõigetes 4 ja 8 sätestatud tingimustele.

(¹) ELT C 112, 26.3.2018.

Euroopa Kohtu (viies koda) 20. juuni 2019. aasta otsus (Augstākā tiesa eelotsusetaotlus — Läti) — „Oribalt Rīga“ SIA, varem „Oriola Rīga“ SIA versus Valsts ieņēmumu dienests

(kohtuasi C-1/18) (¹)

(Eelotsusetaotlus — Tolliliit — Määrus (EMÜ) nr 2913/92 — Artikli 30 lõike 2 punktid b ja c — Määrus (EMÜ) nr 2454/93 — Artikli 152 lõike 1 punktid a ja b — Kauba tolliväärtuse määramine — Mõiste „sarnane kaup“ — Ravimid — Kõigi tegurite arvessevõtmine, mis võivad mõjutada asjaomase ravimi majanduslikku väärtust — 90päevane tähtaeg, mille jooksul peab imporditud kaup Euroopa Liidus olema müüdüd — Range tähtaeg — Kaubanduslike allahindluste arvesse võtmata jätmine)

(2019/C 270/09)

Kohtumenetluse keel: läti

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Augstākā tiesa

Põhikohtuasja pooled

Hageja: „Oribalt Rīga“ SIA, varem „Oriola Rīga“ SIA

Kostja: Valsts ieņēmumu dienests

Resolutsioon

1. Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik, muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 82/97, artikli 30 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et kui sellise kauba nagu põhikohtuasjas kõne all olevate ravimite tolliväärtus on arvutatud selles sättes ette nähtud tuletatud väärtuse meetodi abil, peab liikmesriigi pädev tolliasutus, selleks et määrata kindlaks „sarnane kaup“, arvestama kõiki asjakohaseid tegureid, nagu kauba koostist, seda, kas neid kaupu on toimeainest lähtuvalt võimalik üksteisega asendada või kaubanduslikult üksteise vastu välja vahetada, ning andma üksikasjaliku hinnangu ja võtma arvesse kõiki tegureid, mis võivad mõjutada kõnealuse kauba tegelikku majanduslikku väärtust, sealhulgas imporditud kauba ja selle tootja turupositsiooni.
2. Komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted määrusele nr 2913/92, artikli 152 lõike 1 punkti b tuleb tõlgendada nii, et imporditud kauba ühikuhinna määramiseks määruse nr 2913/92, muudetud määrusega nr 82/97, artikli 30 lõike 2 punktis c ette nähtud meetodi abil tuleb määruse nr 2454/93 artikli 152 lõike 1 punktis b sätestatud 90päevast tähtaega, mille jooksul imporditud kaup peab Euroopa Liidus müüdnud olema, kohaldada rangelt.
3. Määruse nr 2913/92, muudetud määrusega nr 82/97, artikli 30 lõike 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et imporditud kauba müügihinnast tehtud allahindlusi ei saa arvesse võtta selle kauba tolliväärtuse määramisel nimetatud sätte alusel.

(¹) ELT C 104, 19.3.2018.

Euroopa Kohtu (neljas koda) 19. juuni 2019. aasta otsus (Tribunale Amministrativo Regionale della Campania eelotsusetaotlus — Itaalia) — Meca Srl versus Comune di Napoli

(kohtuasi C-41/18) (¹)

(Eelotsusetaotlus — Riigihanked — Direktiiv 2014/24/EL — Artikli 57 lõike 4 punktid c ja g — Teenuste riigihanked — Fakultatiivsed hankemenetlusest kõrvaldamise alused — Raske eksimus ametialaste käitumisreeglite vastu, mis võib muuta ettevõtja aususe küsitavaks — Eelneva lepingu lõpetamine puuduste tõttu lepingu täitmisel — Kohtus vaidlustamine, mis takistab hankijal kuni kohtumenetluse lõpetamiseni lepingurikkumist hinnata)

(2019/C 270/10)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania